

VETTU OKA

Ei lokalavis for Myklabust,
Mykjå, Tuastad, Røyksund og
Fosen

Alle slags herlige nyheter fra et fantastisk flott område.

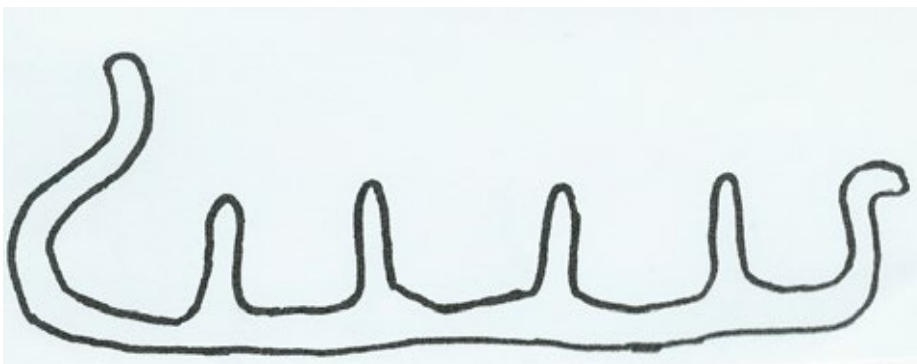
Mars 2014

Tur til antarktisk, Falklandsøyene

Rolf Birkeland og kompisen Alf Ellefsen reiste på tur til Antarktis i 2005. I denne og neste utgave vil han fortelle litt fra denne turen. "Det vanskeligste var å skaffe flybilletter slik at vi kom fram til Buenos Aires i rett tid"...fortsetter på side 8-9.

Skipet i fjellet

I første bind av Karmøys historie, (Per Hernæs, 1997), finner vi avbildet en flott helleristning av et skip. Det er under kapitlet om bronsealderen og det henvises til garden Røyksund. Opplysningene i boka er imidlertid mangelfulle og gjør det svært vanskelig å finne fram til funnstedet på egenhånd. Det viser seg imidlertid at helleristningen er lokalisert til et sted som kalles Sukkervika. Mer på side 12.

Skråblikk fra Ognurnå

"Me må jo ha friske luft", utbasunerte Mathias Høieholmen. "Å forresten så ser nesten adle i Ognurnå ut så di har åte bakepulver te middag", sa Peder Hva som skjer i Ognurnå denne gangen finner du ut på side 7.

Karneval 22 mars kl 18

Det skal være karneval på Tuastad Bygdahus, lørdag 22 mars kl 18- 20:30. For gutter og jenter i alderen 7 - 14 år. Er alle hjertelig velkomne!

Han Norante

Vår i anmarsj. Då va d våge meg blitt mars måned. Sjå rundt dokke folkens, ka ser dokke? Lysare mårenar og kveldstimane itte middagsluren kan brukast ute. Hilsen fra nord på side 14.

Vettu Ka - Tor Inge Myklebust

Leserene skal få hilse på de personene som ligger bak vår kjære lokalavis Vettu Ka. Denne gangen skal dere få møte Tor Inge Myklebust - mannen bak den faste spalten, Han Norante. Les mer om Tor Inge på side 4-5.

Førsta siá

Redaksjonen

Aina Froestad Hansen
Inger Lise Breivik
Rita Hellesund
Marita Breivik
Tor Bjørn Moen
Rolf Birkeland
Lewin Lewinsen
Harald Kjetland
Per Emil Mokleiv
Joar Falkeid
Kenneth Halleland (*Ognsurná*)
Tor Inge Myklebust (*Han Norante*)
Signe Kjetland (*Korrekturleser*)
John Sverre Johnsen (*Illustratør*)
Iren Mæland (*Layout og design*)
Marit Stueland (*Fotograf og dikter*)

Tips!

Tips til saker og andre tilbakemeldinger mottas med takk.

Krambuå

Tekst og bilder til krambuå sendes på epost. Skriv krambuå i emnefeltet.

Liker du avisen og vil støtte oss?

Hver avis koster ca 25 kr å trykke, så vi er avhengig av både annonsesalg og at snille folk bidrar med kronasjer for å kunne opprettholde avisen.

Kontonr: 3361.16.31613 Takk!

Annonsering

Ønsker du å annonsere i Vettu ka?

Ta kontakt på epost så avtaler vi annonsestørrelse, hvilken utgave du vil annonsere i og om du har en ferdig annonse eller om vi skal lage en til deg.

Priser:

1 side: 1000 kr
1/2 side: 500 kr
1/4 side: 250 kr

Abonnement

De som er uheldig å bo utenfor distriktet vårt kan få avisa tilsendt som PDF på epost, send oss din epostadresse på: vettuka@hotmail.com

www.vettuka.com

facebook.com/lokalavisavettuka

Kontakt oss!

vettuka@hotmail.com

TLF

990 47 707 (Rita)

416 98 706 (Inger Lise)

KIWI mini pris

Kjøp kjapt, trygt og billig

Strålende humør
hos
Kiwi Vormedal

Åpningstider:

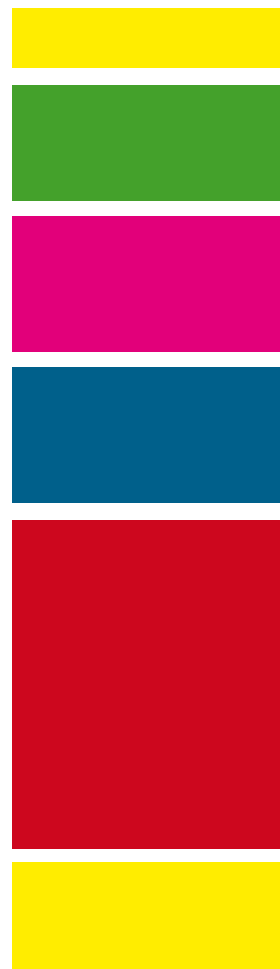
Hverdager 07:00 - 23:00

Lørdag 08:00 - 20:00

Du finner oss i Vormedalsveien 340

KARNEVAL PÅ TUASTAD BYGDHAUS LØRDAG 22. MARS KL 18-20.30

Kle deg f.eks ut som sjørøver, prinsesse, cowboy monster eller instagram...LOL....

DJ Joar spiller den hippeste og kuleste musikken.

Kiosk med salg av Pizza boller, brus og snop.

Kom og bli med så rocker vi bygdahuset og danser utover natten.

Gutter & Jenter i alder 7-14 år

Spørsmål? Ring Britt Tangen på tlf: 456 74 230

Tor Inge Myklebust

Denne gangen skal vi bli bedre kjent med vår faste spalteskriver fra Myklebust og mannen bak "Han Norante". Tor Inge er 63 år, men har både utseende og sjarm som en 20 åring! Humøret er på topp og han har alltid en vits eller ti på lager.

Tor Inge vokste opp på Myklebust sammen med fire søsken; Kristine, Harry, Knut Henrik og Helmik. Fra Tor Inge var liten var han en mammadalt som sprang i bena på mor. Dette varte helt til han begynte på skolen, da ble han "verdens største pyse," i følge han selv. Han lærte snart å ta igjen og etterhvert ble det kanskje litt mye andre veien.

Inabolaget var de en guttegjeng på 3-4 stykker som hadde mange fritidsinteresser, lek, hyttebygging og utallige prosjekter. Leksene kom alltid i andre rekke. Han gikk på Tuastad skole frem til 7. klasse. På framhaldskole gikk han på Skeie, det var siste året før Bø skole åpnet. Han husker framhaldskolen som "dritt kjedelig". Han husker også at han var livredd for han Tollak på Tuastad når han var liten, han bodde på kommunegården og hadde sånn hes, skummel stemme.

I ungdommen var han vilter og ble kaldt "Trysjetor", det kunne gå litt hardt for seg. Han husker en gang han var ute med "Opel Recorden" og kjørte på utebøen når det var frost. Plutselig var baksetet oppe i taket, da hadde bakfjærene kommet opp inn igjennom bilen! Heldigvis var han sveiser og klarte som regel å ordne opp selv. "Han onkel Edvard var galen på oss til tider", ler Tor Inge, "men han var dårlig til bens og klarte aldri å få tak i oss." "Og så va eg god t å skyta" fortelle Tor Inge. Han var med Inger Myklebust på torget og solgte pinseliljer, for å tjene penger, slik at han kunne gå på

“Det e bedre å drita seg ut enn å dø av forstoppelse,” sier han. På lagsmøter med bygdelaget er han i sitt ess, den ene historien verre enn den andre kommer og vi andre holder på å le oss skakke. Han er et oppkomme av ablegøyer og latteren sitter aldri langt inne når han er i nærheten.

Basso Tivoli på Flotmyr. Han var ikke helt stødig på regning, så han laget seg en "luretabell" med alle summer og hvor mye folk skulle ha tilbake. På tivoliet skøyt og skøyt han til han ikke hadde mer penger igjen. Moren var lei av alle bamser og gevinster, men Tor Inge elsket å skyte og han ble senere med i Tuastad miniatyrskytterlag.

Faren Knut, var bygningsmann, han reiste rundt omkring og snekret og fikset for folk. Da Tor Inge var 12 år døde faren av blodpropp og moren Karen ble alene med de to minste guttene, de tre andre barna var allerede flyttet ut. Karen var flink og jobbet hardt for å få endene til å møtes. I vinterhalvåret monterte hun bunader for folk, det fantes ingen enketrygd den gangen.

Da Tor Inge var 14 år var han nødt til å tjene pengene sine selv og fikk jobb som platelærning på Haugesund Slipp. Her var han lærling i fire år. Om kvelden syklet han fra Myklebust til Haugaland på aftenskole. Sykkelen fikk han av beste-faren. Han husker godt da han fikk første lønninga, den gikk til ny lykt, dynamo, lakk, to nye dekk og kjede til sykkelen. Da var den lønna brukt opp! Halvparten av andre lønning gikk til Tjerand Milje, da måtte han nemlig begynne å betale for maten hjemme. Som lærling tjente han 2 kroner og 70 øre timen. Tre dager etter han fylte 18 år fikk han fagbrev. Da han var ferdig med lærlingetida fikk han endelig "stjernebretten" i lønningsposen. "Stjernebretten" var når de bikket 1000,- kroner på lønningen og han husker de jobbet alt de maktet, inkludert hver lørdag og overtid. Det var hardt arbeid å være platearbeider. På den tiden han hadde tobakkspung i kjellerdressen, han var tøff og gikk og røykte sammen med de voksne.

Tor Inge Myklebust.

Irolige perioder på slippet fikk han permisjon og var med svogeren Osvald Hettervik på fiske med båten "Skogholm". Det var her interessen for båt og fiske kom, han ble trigget av sjøen og havet. Det var en kjekk periode. På fiske var de sju mann om bord i en 50 fots skøyte. Tor Inge var taubåtfører og skjeppehåver. Han håvet oppi skjeppen, som var et gammelt hulmål, for varer. En skjepe tilsvarende 17,4 liter, det går to skjepper på en fjerding (34,7 l) og åtte skjepper på en tønne (139 l). Skøyta gikk nesten langs hele Norskekysten, helt i fra Trondheimsfjorden til Østlandet. De var innom Hardanger og Sogn, over alt.

En gang gikk de på et skjær på Lindesnes. Det var havblikk, men kveldssola skjulte staken. Båten la seg helt over og de måtte få hjelp fra andre. Tor Inge husker han var livredd, men de fikk nøtene over i andre båter og klarte til slutt å dra seg av. Løskjølen fløt opp på siden av båten, men Skogholm var tett, så de kunne fortsette ferden videre.

Tor Inge fikk seg så jobb, som platearbeider, på Møllerodden på Vibrandsøy. De laget diverse utstyr til nordsjødykkerne, blant annet dykkerkammer og dykkerkuler.

Aibel.

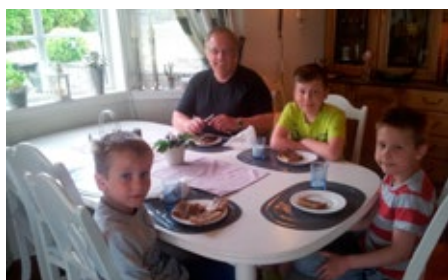
I 1976 giftet han seg med en dame i fra Skudeneshavn og flyttet til Syre. Sammen fikk de to jenter; Inger Kristin og Janikke. Han jobbet samtidig hos "Teddybjørn" – "ikkje som modell om naken sko tru det", men i produksjonen og laget diverse aluminiumsprodukter.

Han fikk seg jobb på Vestre industrier, først som produksjonsarbeider, siden som leder. Han var en tid innom Karmøy fiskemat og var med og bygget opp fabrikkene på Raglamyr, før han begynte på Umoe Olje og gass. Her har han jobbet fra og til de siste 27 årene. I dag er han prosjekt- og fabrikkasjonsleder for Prefab. De lager diverse installasjoner til bruk i Nordsjøen.

Tur til Sardinia. Kona Signe Lise.

Tor Inge ble skilt fra første kona, og er i dag gift med Signe Lise Stol. De feiret sølvbryllup i august i fjor. Signe Lise kommer fra Stol på Karmøy og er søsteren til Paul Stol. "Å hu elske å løysa kryssord", skyte Tor Inge inn. "Ja og så lika eg å mala" forteller Signe Lise. De har bodd litt rundt omkring; 3-4 år på Åkra, en periode på Myklebust, mens de bygde hus på Hest. På Hest bodde de i 8 år, før de endelig fikk overta "gamla huset" på Myklebust. På Myklebust har de en kjempeflott plass med utsikt over Førresfjorden, de har bygd om og pusset opp. "Detta e drømmepllassen min," forteller han. Tor Inge holder i tillegg på å lage eget verksted i garasjen som han stolt viser frem. "Her kan eg holda på å putla og kosa meg."

Bak fra v. Tor Inge, Markus og Jørgen. Even foran

Sjarken Torino.

Tor Inge er utrolig flink til å lage, fikse og reparere ting. Han gjør alt i fra snekring til mekanisk. Han lager blant annet de flotte kulissene til Tuastad revyen og renoverer båter. Han har alltid et nytt prosjekt på gang, denne gangen en Draco, som blir båtprosjekt nr 16 i rekken! Han renoverer, fikser og selger etter hvert. Sjarken derimot selger han aldri. Den trives han for godt i, han liker å være ute og fiske og prøvde seg på hummerfiske i høst uten særlig hell. "Neste år får eg prøva i sjøen," går han rundt og forteller kollegaene på jobb.

66 Neste år får eg prøva i sjøen.

Båtprosjekt nr 16.

Mannen er full av gode kommentarer og har en enorm selvironi. Han liker å showe og det beste er å se at andre folk koser seg og ler. "Det e bedre å drita seg ut enn å dø av forstoppelse," sier han. På lagsmøter med bygdlaget er han i sitt ess, den ene historien verre enn den andre kommer og vi andre holder på å le oss skakke. Han er et oppkomme av ablegøyer og latteren sitter aldri langt inne når han er i nærheten. Han har hatt flere jobber som toastmaster både i bryllup, diverse dager og er ikke sen med å stille opp om saniteten eller andre spør han.

På Tuastad bygdslag er han aktiv, han er nestformann og revisor og har vært med i revygruppen i 18 år. Han har det siste året også vært en primus for å starte opp en velforening på Myklebust; "Haglandsbrekkå Velforening." Det er så viktig at vi har et nettverk som kan fange opp de nyinnflyttede til bygda vår, at vi får ønsket dem skikkelig velkommen og at de trives her hos oss.

Revyartisten.

De senere årene har Tor Inge og Signe Lise begynt å reise mer, i år skal de til Rhodos og i fjor var de på Sardinia. De har vært i Thailand, Amerika og på cruise i Karibien. Det er godt å reise vekk og få lade opp batteriene, da kobler jeg helt ut og legger vekk alt stress på jobben.

Tor Inge liker også å gå tur og påstår at det er helsemessig godt. På den siste "Eu-kontrollen" fikk han skryt av doktor- en, han så ikke en dag eldre ut enn 62!

Barnebarnet Even og katten Kasper.

Loppemarked på Tuastad

Nå lengter vi mot vår, og snart er det tid for årets loppemarked på Tuastad bedehus.

Velkommen til årets loppemarked lørdag 26.april kl 10:00-14:00

2014 blir det tredje året det holdes loppemarked og begge foregående årene har bedehuset fått inn mange fine lopper fra ulike folk fra Fosen til Haugesund. Særlig mange lopper har blitt kjørt til bedehuset fra nærmiljøet. **TUSEN TAKK** til alle som har bidratt!

Vi gleder oss over at det allerede nå har begynt å komme inn små lopper til årets marked, vi ønsker velkommen til de som ønsker å levere lopper på bedehuset også i år! Det går også an å ta kontakt på telefon, så kan loppene hentes. Vi tar imot alle lopper og småmøbler, men ikke hvitevarer og klær. Store møbler må vi se an, grunnet lagringsplass.

De to loppemarkedene som tidligere er gjennomført har vært en stor suksess! Det har kommet inn masse fine gjenstander, besøkende har handlet med seg små skatter og det har vært god stemning.

Salget har vært bra og mange har også kost seg med kaffe og kake i kjelleren. Det kan røpes at i år skal vi ha deilige krem-, frukt-, og konfektkaker! (Husk at kalorier ikke teller på våre loppemarked!)

Det har vært mest besøk fra nærmiljøet, men også folk fra Norheim, Haugesund og Karmøy har fått med seg annonsen i avisen og tatt turen til Tuastad. Vi håper loppemarked på Tuastad kan bli en pos-

itiv, årlig ”happening” for bygden. – en fin møteplass for nærmiljøet, utflyttere som er på besøk, familie, venner og ellers andre som liker lopper☺

Velkommen til årets loppemarked lørdag 26.april kl 10:00-14:00

Hilsen fra Loppeskomitèen v/Maryon Østhus, tlf: 452 20 775

Denne plassen kan bli din!

Kontakt oss! @ vettuka@hotmail.com TLF 990 47 707 (Rita) 416 98 706 (Inger Lise)

Månedens dikt

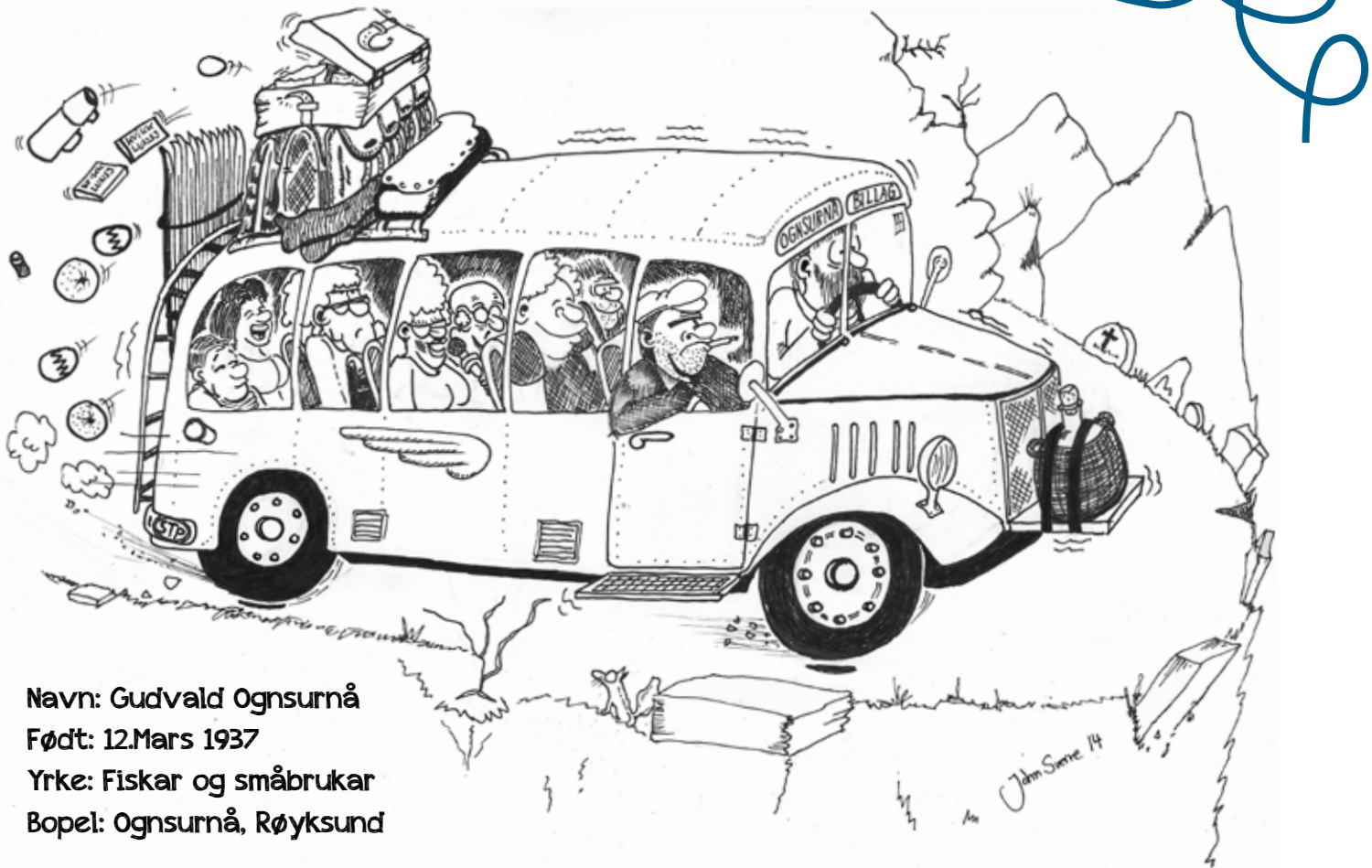
MAGRE MODIGE MARS

Alltid så naken.
Invadert av lys(t).

Ingenting spenstig
å vise frem.
Men lover
at snart
med verdighet
skal
naturen
kle på seg igjen.

Av Marit Stueland

Skråblikk fra Ognurnå

Navn: Gudvald Ognurnå

Født: 12. Mars 1937

Yrke: Fiskar og småbrukar

Bopel: Ognurnå, Røyksund

“Me må jo ha friske luft”, utbasunerte Mathias Høieholmen. “Å forresten så ser nesten adle i Ognurnå ut så di har åte bakepulver te middag”, sa Peder Kalvanes, for liksom å understreka alvoret i situasjonen.

“Så så, ta det roligt nå”, parerte Gudvald Ognurnå. “Dåkke må kje la dokke påvirka av detta slankehysteriet. Det har jo gått heilt te håve på folk! Dei stappe i seg på vedbrikkettar (knekkebrød, red. ann.), blåbær å allskens tull. Sko kje tru dei va rektige!”

Gudvald fant fram tri kaffikoppar, nåken sukkerbetar og litt småsure kaffiflote. Han tenkte så det knakte mens han rulla seg ein god røyk. Ein skikkelige røyk. Det va bara så vidt sigarettpapiret nådde rundt tobaksklyså. Han myste ittetenksomt ut kjøkkenvinduet. Plutselig reiste han seg opp og dondra knytteneven i bordet. “Busstur”, sa han. “Me ska reisa te Olaliå og stå på ski!” Hverken Mathias eller Peder trodde det di hørte. “Ska ME stå på ski?”, sa Peder Kalvanes med bekymring i blikket. “Javisst ska me det”, svarte Gudvald. “Eg har nåken gamle ski-par ståanes borti skuten. Det e bara te å smørta di opp med litt stearin, så komme det te å gå som olja lyn. Litt brunost på midten forhindra at skinå blir bakglatte”.

Det blei nåken hektiske timar i Ognurnå. Heila bygdå ville vær med te Olaliå. Det blei så mange at Gudvald måtte droppa idèen med å kjøra Zetoren innøve. Sjøl med den store høyhengaren blei det altfor liten plass. Nå va organisatoren Peder Kalvanes god å ha. Han kontakta telegrafan i bygdå og blei sporenstreks satt øve te det lokala busselskapet. Her blei det rekvirert buss med sjåfør. Malvin Taradotten e ein sindige bussjåfør. Han har kjørt melkerutå i adle år, og har visstnok vært så langt innigjønå så te Fjæra ein gång på seksti-tallet.

Turen gjekk øve all forventning. Det va ikkje et ledigt sete på bus-sen, og raddelè gjekk livligt. Baggasjerommet va stappfullt med ski, ryggsekkar, termosar med ymse innhold, Kvikk Lunsj og kilovis med appelsiner. Det va innlagte pausar både i Grinde, på Hodnafjellet å på Knapphus. Vallborg Pikkøya va ansvarlige for turprovianten, og samen med Tekkla Bratthåla hadde hu produsert ein haug med skjever med egg og sild på, alt sirligt stabla i 2-liters iskremboksar. Det blei tildels heftige diskusjonar om kass skiøvelsar så sko testas på Olaliå. Gudvald har et iboanes slalåmtalent itte gammalt, mens Mathias Høieholmen bestemt meinte at han va best i kombinert. Augusta Stakken og Peder Kalvanes satt på bakersta setet og fantaserte om det gjedna va ei snøhåla dei kunne krypa inni.

Det blei heilt roligt i bus-sen når an svingte inn på parkering-splassen. “Kor e snøen?”, sa Rannveig Talatuten. Hu hadde vært guide heile veien innigjønå og hadde itte beste evne forsøkt å forbereda medpassasjerane på metervis med kvite puddersnø. Ikkje ei snøflussa va å se! Gudvald Ognurnå blei nåke øvejidde han og. Han erindra med glede sist gång han stod på denna parkeringsplassen. Det må ha vært tidligt på sytti-tallet, den gång Stølaleitet Mannsforening reiste ilag med sydamedne på Bråtveit Bedehus for å avholda felles årsmøte på Olalihyttå. Den gång va det metervis med snø. Nå va det bara mold og basse så langt aua rakk. For ikkje å snakka om motorveien som gjekk oppigjønå fjellskråningane. Den fekk T-forbindelsen te å sjå ut som ein krøttersti te sammenligning. Ein parkeringsvakt, som Gudvald kom i preik med, kunne fortella at høyfjellet nå va lagt te rette for uføre og pensjonistar. “Det passa fint det”, sa Gudvald Ognurnå. “Me har søkt om OL hima sjå oss i 2022. Nå får me øvd oss på Paralympics jaffal”.

Ferietur med M/S Nordnorge til Antarktis

Vi var sent ute for bestilling av plass til denne turen (vi er Alf Ellefsen og Rolf Birkeland). Reiseoperatør var "Kystopplevelser AS" i Bodø og vårt reisebyrå var Via Ferieverden på Amanda Storsenter. Her fikk vi god hjelp av Anne Karin Solbakken. Hun la ned mye arbeid for å sikre oss en plass på turen til en pris som var akseptabel for oss begge.

Tekst av Rolf Birkeland

Det vanskeligste var å skaffe flybilletter slik at vi kom fram til Buenos Aires i rett tid. Det ble en lang rute mellom Stavanger-København- Heathrow (London)-Sao Paulo (Brasil)-Buenos Aires. Vi reiste hjemme fra om morgenen den 14. oktober og var ikke fremme før 15. oktober på ettermiddagen.

Vi ble hentet på flyplassen og kjørt inn til Buenos Aires, hvor vi booket inn på "InterContinental," som viste seg å være et førsteklasses hotell. Rommene var kjempestore med deilige, store senger. Baderommet var noe for seg selv, marmorbelagte vegger og baderommøbler og fliser på gulvet. Det var godt å få seg en dusj etter den lange reisen og ikke minst litt søvn.

De neste dagene gikk vi ut for å se litt av byen og folkelivet. Maten var fantastisk og den argentinske skinken tok prisen. Vi spaserte i mange timer og fikk mye med oss; fine bygninger i gammel stil, samt nye høyhus. Trafikken var enormt stor, det samme var kjørehastigheten, så en måtte være forsiktig når en skulle krysse gatene. Været var virkelig fint, sol og 28 grader varmt.

M/S Nordnorge.

Privat

Port av hvaltenner.

Privat

Pingvin.

Privat

18. okt.: Utreise fra Buenos Aires med M/S Nordnorge

Endelig var dagen kommet. I dag skulle vi forlate Buenos Aires. Vi våknet tidlig til klar himmel og fint vær. Etter at vi hadde spist frokost, bar det tilbake til rommet for å pakke koffert og bagen. Vi tok det med ro, for bussen skulle ikke hente oss før kl. 12.30. I fra hotellet til kaien hvor Nordnorge lå var det et stykke å kjøre. Heldigvis hadde vi god tid og reiseleder tok oss med på en rundtur i Buenos Aires og forklarte om de forskjellige bygningene vi passerte. Vel fremme på kaien måtte vi gjennom toll og sikkerhet før vi fikk komme om bord. Om bord ble vi fotografert og kartotekført og passet ble levert inn til oppbevaring. I stedet fikk vi utlevert et identitetskort med alle nødvendige opplysninger, dette kortet ble også brukt som nøkkelkort til lugaren. Alt vi kjøpte om bord ble også registrert på dette kortet og oppgjøret kom ikke før siste dagen om bord.

Bagasjen ble levert på lugaren. Vi fikk kaffe og noe å bite i før skipet ble tatt nærmere i øyensyn. Vi fikk en presentasjon av offiserer, personell og kapteinen ønsket oss velkommen om bord. Det ble også en gjennomgang av sikkerhetsrutiner. Klokkene 19.00 var det middag og vi fikk tildelt bord nr. 52, sammen med en tysker og hans datter. Dette bordet beholdt vi hele turen. Maten var god og resten av kvelden koste vi oss og kom i

kontakt med flere av de norske turistene. Båten forlot havna kl 20.00. Sjøen var speilblank, det kunne ikke vært en finere start på turen. Jeg sov ikke særlig bra om natta til tross for at sjøen var rolig, det var vel nye opplevelser og store forventinger til hva som skulle skje.

De neste dagene var vi til sjøs og fikk ikke se land på to døgn. Dagene gikk med til foredrag, film om Falklandsøyene og vi slappet av sammen med andre turister om bord. Ettersom dagene gikk, gledet vi oss veldig til å komme i land igjen, å ha fast grunn under føttene. Vi fikk informasjon om hvordan vi skulle oppføre oss når vi kom til Falklandsøyene med hensyn til naturen osv. Nasjonene i de fleste land har skrevet under på internasjonale regler for å beskytte naturen mest mulig.

22. okt.: Falklandsøyene

Vi våknet tidlig og var spent på hva dagen ville bringe. På lang avstand oppdaget vi konjunkturerne av land. Ute på dekk var det surt og kjølig, overskyet og 5 grader, omtrent som hjemme på Vestlandet. Vi fikk opplyst at vi skulle gå i land på Westpoint Island, dette var en av mange øyer som hører under Falklandsøyene. For å komme i land måtte M/S Nordnorge ankre opp ute på «bayen» og vi ble ført i land med småbåter som

Uredde pingviner

Privat

tok 8 turister hver. Det var 4-5 båter som gikk i skytteltrafikk fra moderskipet. Landsettingen gikk veldig fint og oppholdet varte i ca 2 timer.

Landskapet var spesielt, det var en del pingviner og andre ukjente fuglearter (ukjente for oss). Etter lunsj og hvilepause om bord gikk turen til New Island. Her ble vi satt i land på samme måte som sist. Denne øya var et naturreservat og fredet. Det var forbudt å røre og kaste ting i fra seg. En måtte i tillegg være varsom slik at man ikke tråkket på reir osv. Det eneste man fikk lov å ha med seg var kikkert og fotoapparat. Det var et yrende fugleliv, albatross og flere typer pingviner og selarter. Felles for dyrelivet var at de ikke var redde for mennesker. Denne plassen var helt fantastisk, jeg har aldri opplevd maken. Vi forlot stedet kl 18.00 og det var godt å komme om bord igjen etter en hektisk dag. Om kvelden slappet vi av mens båten fortsatte sin ferd til Port Standley, hovedstaden på Falkland.

23. okt.: Port Standley

Vi ankom Port Standley tidlig om morgenen, dette er hovedstaden, men også den eneste byen på Falklandsøyene. Den ligger på Øst Falkland. Byen var ikke stor, ca 1500 innbyggere. Denne gangen la Nordnorge til kai, så det var enklere å komme i land. Det var ca 3 km inn til sentrum og jeg valgte å ta turen til fots. Det var kjølig og blåste en del, men jeg hadde heldigvis kledd meg etter klima og holdt varmen. Landskapet på øya var nokså flatt og småkupert, det var lett å ta seg fram og i tillegg fantes ingen trær. I enkelte hager var det dyrket forskjellige planter og busker, men det fantes ingen naturlige trær. Plutselig møter jeg advarselsskiltet som påpeker at det er stor fare for landminer! Disse minene ble plassert ut under krigen mellom England og Argentina i 1982.

Bosted i Falkland.

Privat

Byen var liten og koselig. Kirken var den bygningen man la mest merke til. Stedet har posthus, sykehus og rådhus og ellers for det meste hva en trenger. Skole, flyplass, museum, hotell, restauranter, kafé og puber. Guvernøren av Falklandsøyene er også guvernør for Sør Georgia og South Sandwich Island. Om ettermiddagen ble jeg med mannskapet på fotballkamp mellom Standley og et sammensatt lag fra Nordnorge. Det var en meget kald fornøyelse. Kampen endte uavgjort. Dagen gikk alt for fort, om kvelden hygget vi oss om bord og snakket om hva vi hadde opplevd på Port Standley.

Store beiteområder.

Privat

24. okt: På vei mot ishavet

Vi var nå på vei inn til ishavet, det merket vi godt på klimaet som stadig ble kaldere. Det var ca 2-3 grader nå, overskyet og noe mer vind. I natt var sjøen grovere og båten rullet noe. Dagen om bord gikk med til foredrag, film og masse god mat. Ellers koste vi oss, pratet og drakk kaffe, det ble noen kopper av det pr dag.

Nærmer seg kjøligere farvann.

Privat

25. okt.: Isfjell i sikte

Jeg sov bra hele natten til tross for store dønninger. Ca klokken 07.00 ble det kunngjort, på høytaleranlegget, at vi snart ville passere et kjempestort isfjell på nært hold. Vi kom oss ut på dekk i en fart med kamera og kikkert. Det var en fantastisk opplevelse å få se et slikt stort isfjell for første gang i mitt liv. Jeg hadde aldri før sett isfjell, bare på foto og film. Nå merket vi godt at vi var i Sørishavet, vi passerte stadig vekk isfjell, men de fleste var ikke så store og heller ikke så nær båten som det første. Det var også dønninger, utpå dagen vokste de i omfang slik at en måtte stoppe heisen mellom dekkene. Foredrag og film foregikk hver dag utenom lørdag og søndag. I fritiden møttes vi for å ha det moro, drakk kaffe og spiste kaker. Sent om ettermiddagen begynte det å snø og vi så konjekturere av Sør Georgia, neste morgen var vi klare for å gå i land.

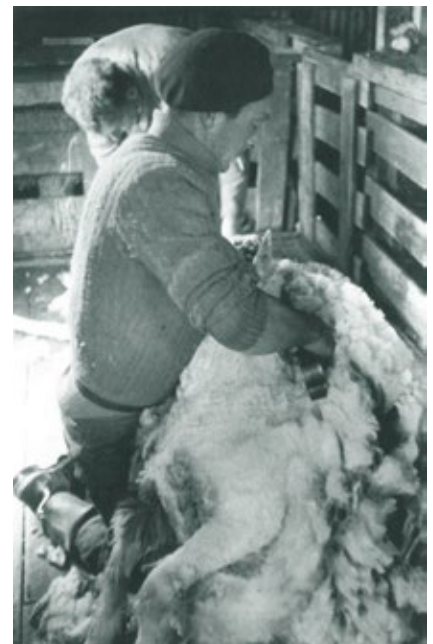
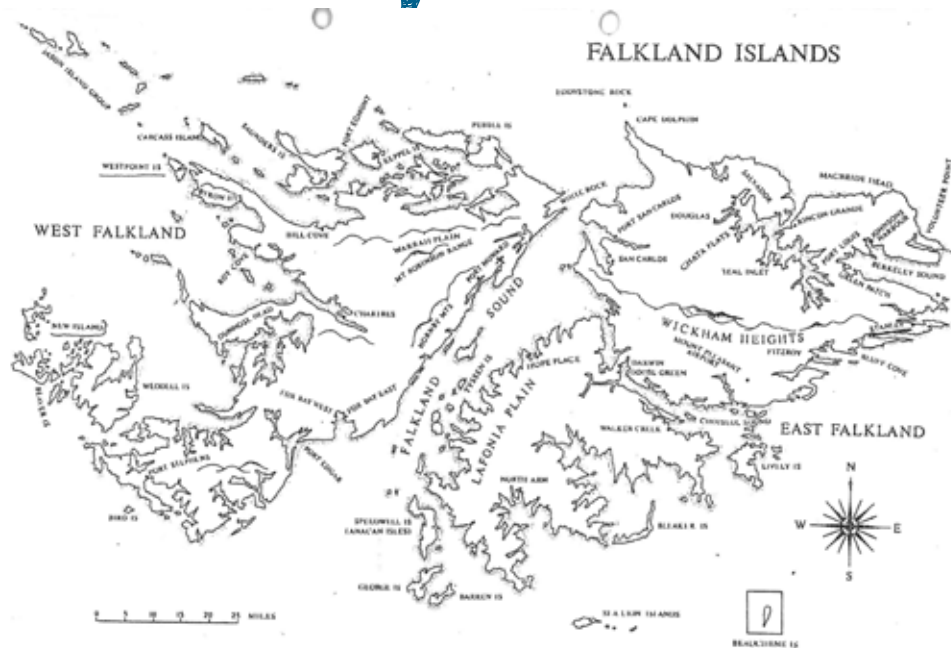

Isfjell.

Privat

I neste utgave går turen videre til Sør Georgia, hvalfangststasjonene, Antarktis og tilbake igjen til Argentina.

Falklandsøyene

Sauklipping.

Privat

Folketallet er ca 3000. Til tross for den lille avstanden er Falklandsøyene helt forskjellig fra nærmeste liggende deler av Sør Amerika. Falkland er et gammelt foldet stykke av

jordskorpen som er bygd av skifer, kvartsitt og sandstein. Det er oppdelt i tallrike halvøyer og øyer adskilt ved dype innskjæringer av fjorder og sund. Tallrike morener vitner om en istid.

Pingvinsafari.

Privat

Største høyde på Vest Falkland er 700 m. Klimaet er utpreget oseanisk med jevn, men lav temperatur, mye regn og vind. Dette hindrer trevekst og gir vegetasjonen nesten et antarktisk preg.

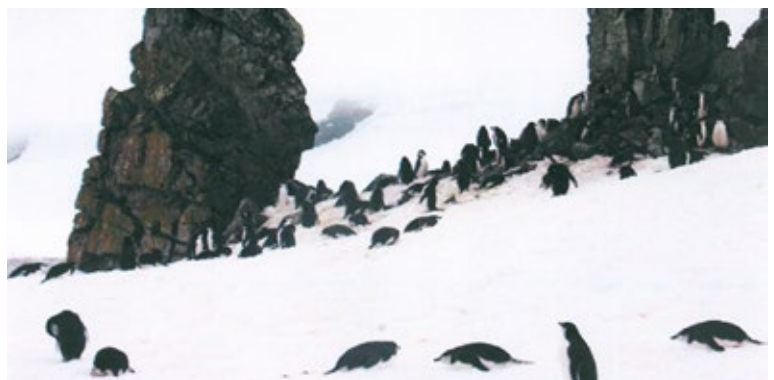
Beboerne er mest fra skotsk herkomst og omkring halvparten bor i hovedstaden Port Stanley. Saueavl er viktigste næringsgren samt ulleksport og noe fiske.

Utflykt og hvalrosser.

Privat

Falklandsøyene hevdes å være oppdaget av John Davis i 1592. England, Frankrike, Spania og Argentina har etter tur satt seg fast på øyene. 2. april 1982 inntok Argentina Falklandsøyene, men etter en kort og nytteløs krig mot England måtte Argentina overgi seg.

Stort antall pingviner. Rikt dyreliv.

Privat

Referat i fra Tuastad Bygdalag:

Lagsmøte den: 10. februar 2014

Disse møtte: 16 stk

1: Velkommen

2: Godkjent referat fra sist: Ok

3: Lagets saldo: Fortsatt sunn økonomi! ☺

4: Skalkafest på lørdag; kontroll?:

Mat er i boks, 47 påmeldte, desserter og kaker på vei, spillelista er laget.. Linedansgruppa ordner med rigging og pynting.

5: Basar/søndagsmiddag; 30. mars kl 13:

Komite er ordnet og middagen planlagt. Det blir servert kjøttkaker og «pudding» til dessert. Loddarkene bør leveres inn til Bente Rose innen torsdag 27. mars. Turboka blir også trukket denne dagen.

6: Karneval for barn fra 7-14 år i mars måned. Joar er DJ. Det blir kiosksalg og salg av pizza.

6: Eventuelt:

Førstehjelpskurs:

Det planlagte kurset er allerede fullt (24.02). Vi vil be kursleder om å arrangere flere kurs på bygdehuset.

Elektrikerarbeid på loftet:

En kan nå starte med å trekke rør. Alt under kontroll..

Gutteklubb:

Det har vært dårlig oppmøte de siste ukene, så klubben tar en liten pause fram til det blir varmere i været. Britt Randi ønsker å arrangere et karneval for barn fra 7-14 år i mars måned. Joar er DJ. Det blir kiosksalg og salg av pizza. Annonseringen blir via info på postkassestativene og annonse i VettuKa..

Svanepleger:

Britt Randi, leder i velforeningen, har vært i kontakt med kommunen. Mattilsynet var inne og sjekket, men da var det dessverre bare 12 svaner og lite skit. Det er dokumentert at en person mater over 50 svaner og bildet er sendt til kommunen. Friluftsrådet Vest er også inni saken. Vi avventer og lar saken gå sin gang.

Fartsgrenser i Røyksund:

Leder foreslår at bygdelaget, i samarbeid med velforeningen, forfatter et skriv til Veivesenet der vi påpeker flere farlige kryss i området; Vormedal mot Røyksund/Fosen. Fartsgrensa i krysset er for stor det bør være felt til avkjørsel. En vil be om forlenging av 40 km sone fra Røyksundkrysset ned mot Røyksund. Flere nestenulykker er observert i området vårt.

6: Flere nestenulykker er observert i området vårt.

ÅRSMØTE:

10. mars er det årsmøte. Det starter 1930 og saker meldes til leder to uker før (peremi@online.no / 90192240). Valgkomiteen har spurt styret om de sier seg villig til å sitte et år til, noe de har sagt ja til. Rolf stiller sin plass ledig, som styremedlem, dersom noen ønsker å være med. Det blir servert smørbrød og kake. Det blir annonse i Karmøynytt. Sekretær ordner saken.

TUASTAD BYGDALAG INVITERER TIL BASAR

Søndag 30/3
kl 13.00

Det blir søndagsmiddag, utlodning, "raddel" og kaffe med mange gode kaker

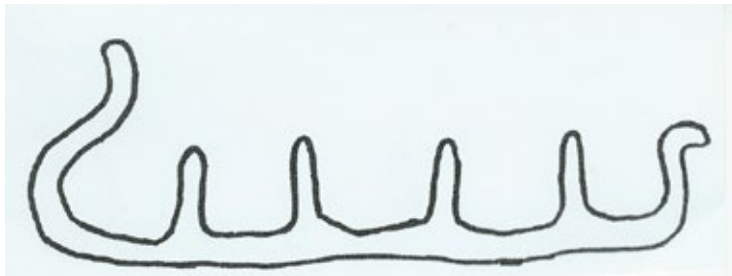
Flotte gevinster til både voksne og barn.

Ta med familien for en hyggelig dag på Tuastad Bygdahus!

Skipet i fjellet

Det er få helleristninger i Karmøy kommune. En spesiell og vakker ristning viser et skip. Figuren må være hogd inn i fjellet for svært lenge siden – kanskje er den 3000 år gammel. Det er den eneste skipshelleristningen i kommunen.

Kalkering av helleristning i Sukkervika, Røyksund.

I første bind av Karmøys historie, (Per Hernæs, 1997), finner vi avbildet en flott helleristning av et skip. Det er under kapittelet om bronsealderen og det henvises til garden Røyksund. Opplysningene i boka er imidlertid mangelfulle og gjør det svært vanskelig å finne fram til funnstedet på egenhånd. Det viser seg imidlertid at helleristningen er lokalisert til et sted som kalles Sukkervika.

En sjelden helleristning:

I boka om “Karmøys historie” skriver arkeologen Per Hernæs på side 66:

“Vi kjenner bare ett eneste eksemplar av bronsealderens skipsristninger fra Karmøy. Det er et ganske nytt funn som ble registrert i 1993, da Arkeologisk museum fikk en henvendelse fra en grunneier ved Røyksund. Han hadde blitt oppmerksom på en litt merkelig figur like ved fritidsboligen sin. Og da arkeologen kom på stedet kunne han fastslå at det var en liten skipsristning. Den var bare 15 centimeter lang, men med fint svungne stevner og med de karakteristiske ”mannskapsstrekene”. Det er lodrette linjer inne i ”skipet” som tolkes som stiliserte menneskeavbildninger. En skulle ventet at bergflaten skulle inneholde flere figurer, men grundig leting kunne ikke avsløre en eneste figur til.”

Hvordan helleristningen ble funnet:

I 1990 kjøpte en haugesunder og hans kone en fritidseiendom i Sukkervika i Røyksund-området. Der sto ei hytte fra før, litt i høyden opp for nordre del av vika. En gang sola sto svært lavt i en spesiell vinkel oppdaget mannen en figur på fjellflaten foran hytteveggen mot sjøen. Han så at det var en helleristning og avbildning av et skip. Finneren la et hvitt papir over figuren og skraverte med en tømmermannsblyant. På den måten fikk han fram omrisset av figuren, og fordypningene framsto i hvitt. Papiret med nøyaktig opplysninger og posisjon for helleristningen leverte han til Karmsund Folkemuseum. Siden hørte han ikke mer fra fagfolk før i ca 1998. Han fikk da besøk av en dame som ledet utgravninger langs den nye T-forbindelsen over Fosen og videre mot Haugesund. Hun opplyste at ristningen muligens kunne være eldre enn tidligere antatt. Eieren meddelte at hun kunne være velkommen tilbake på et senere varslet tidspunkt, slik at han kunne rigge til med lys for besiktigelse av ristningen.

Sukkervika er et privat område litt nord for Kjellå i Røyksund. Stedet består av ei trang vik og en smal dal med fjell og barskog omkring. Der fins kun én eiendom med hus på stedet. Utsikten mot Karmsundet er til Dragøybukta. Fra eiendommen mot sjøen dominerer den skogkledde Dragøy ved innløpet til Sukkervika.

Sukkervika gir inntrykk å være et lunt sted, men trekk merkes også her når det er sterk vind fra nordvest. Det er fin aurjord på det vesle arealet som er dyrkningsjord. På luftfotoet ser vi lys sand mot sjøen. Eieren fortalte at figuren ikke umiddelbart kunne vises fram, men at den er svært godt bevart. Han pekte midt på bygning. Hytta var påbygd etter at skipsfiguren var funnet. Nå er altså tilbygget plassert over helleristningen. For å kunne se figuren måtte en inn i en mørk krypkjeller, men det var bare vel 30 cm klaring fra fjellet med ristningen opp til gulvet over.

Navnet *Sukkervika* Det er et spesielt navn, som trolig ikke finnes andre steder i vårt land. Ingen kan vel med sikkerhet si hvor gammelt et slikt navn er eller hvem som har vært navngiveren. Eieren av eiendommen hadde hørt fortalt at et skip lastet med sukker en gang skulle ha grunnstøtt i vika. Dragøybukta utenfor har fra gammel tid vært en velkjent ankringsplass for skip, særlig ved dårlig vær. Et skip kan ha ankret opp i bukta og så drevet av inn i Sukkervika. Slik kan grunnlaget for navnet ha vært.

En bonde har pekt på en annen mulig forklaring. I Sukkervika er det aurjord, som har den egenskapen at den holder godt på varmen. Jordsmonnet vil dermed ha kunne vært et velegnet sted for dyrking av varmekjære vekster, f. eks. sukkerroer. Det er ikke dokumentert om en sukkerlast har havarert i vika noen gang eller om det har vært dyrket sukkerroer i dalen.

Skråfoto, fra kart.gulesider.no, Sukkervika midt på bildet.

Den 6. mars åpner Kiwi på Vormedal ny butikk!!

Det er nok mange som har tatt turen innom Kiwi Vormedal de siste ukene og funnet tomme hyller, men fortvil ikke- de bygger bare ut! I perioden 24.2-5.3 er butikken stengt, men posten holder åpent hver dag fra klokken 10-17.

De smilende damene på Kiwi Vormedal ønsker velkommen til ny utvidet butikk torsdag 6. mars.

“Klokken 10 den 6. mars åpner vi ny flott butikk,”

– forteller daglig leder Trine Bredahl. Da blir det kaffe og kaker og vi ønsker alle, både nye og gamle kunder, hjertelig velkommen!

Butikklokalene får et løft og de bygger ut med 300 m².

Denne plassen kan bli din!

Kontakt oss! @ vettuka@hotmail.com TLF 990 47 707 (Rita)
416 98 706 (Inger Lise)

Vår i anmarsj

Då va d våge meg blitt mars måned. Sjøå rondt dokke folkens, ka ser dokke? Lysare mårenar og kveldstimane itte middagsluren kan brukast ute. Om ikkje detta e nok, så e d tellanes dagar t klokka ska skrues fram ein time. Visst ikkje detta e rette veien så vett ikkje eg. Eg gleda meg som ein onje t å sjå kossen naturen vakna t liv og en kan ta fatt på ei nye økt med plenkyppar og spade. Ein ting som jedna går an (vett ikkje heilt endå), men d e å fylla bensinen, som e på snøfresaren, øve på plenklypparen. For den fresaren står nå der. Eg har planar om å bygga fresaren om t trillebåra, for då kan den brukast heila året.

OL i Sotsji

OL-lekene i Russland e ein verden for seg sjøl. Ein liten kommentar barra. D gjekk bedre med dei norske skiløperane når dei begynte å smørta skinå onda. Det gjekk nåken dagar før dei fant ut av d, men plutseligt så virka d. Medaljane kom på topptrente kroppar, onda d norska flagget. Tror d va et triks for å visa at nordmenn og kvinner jedna deler med andre. Det e litt sundt å dela med omverdenen, så d ikkje havna i Norge alt av prestasjonsbevis. Det hadde jaffal eg unnskylt meg med, hadde eg bomma så grovt i jobben min. Eg hadde sansen for dei norske jentene og d dei klarte og prestera. Det står der verkeleg respekt av. Og når me ser på medaljeoversikten så e me vel generelt goe adle i samene?

Mor og barn.

Haglandsbrekkå Velforening avholder årsmøte i Sutrebuå

Ellers så har heile februar blitt brukt t å ferdigstillast verkstedet eller «sutrebuå» mi. Der ska me holda årsmøte for velforeningen 7. mars. Det blir koselig kan du veta. Me e sugne på våren adle her nord nå. Me ska prøva å få t søndagsaktiviteter som bringe oss ut i naturen ved sjø og utemark. Me har faktisk alle muligheter her me bur. Må barra benytta oss av detta som ligge rett utenfor stuedørå. Kjenne sjøl på at d har blitt for lite spasing dei siste månadane. Eg blir lett «framøvelsste» når føttene ikkje får bestemta .

Når det gjelde været, så håpe eg at me sleppe så møyke mer av d kvita slaget. Me va klar t å takla vinter månadane. Me har brøytemannskaper og strøsand så d holde. D e ikkje nåken av oss som kan jera nåke med været. Men me e forberedt og klar om det sko komma nåke.

Ska ein fyka, vennligst bruk flyplassen!

Så vil eg benytta anledningen overfor dei kjempekjekke ungdommane i bygdå vår, og minna dei om mursteinen som ska ligga onda gasspedalen når dei kjøre inn øve her. Eg hadde ein episode ein kveld, der d heldigvis var plass t å komma seg av veien når «lynet» for forbi. Sjøføren trengje ikkje å vær her ifra ein gong, men vær så snill og husk at d ikkje e lov t å fyka lavt utenom på flyplassene. Takk!

La helligdagen vær i fred

Då må eg nok avslutta med ei heilt sanne historia fra tiå når me budde lenger inne ved fjorden. Me hadde bygd oss nytt hus på et byggefelt. Me starta om sommeren med muring og flytta inn i mars året etter.

Kånå hadde planta løkar av ymse slag om hausten, mens bygging pågjekk. Det va et knallkjør for å klara og dempa byggelånsrenta på 13 %. Rett før me var heilt ferdige, så laga eg ei klessnor t kånå, som om d var d sista som sko jerast med hammar.

Akkurat då va eg så kjørt at eg måtte roa an ner. Derfor tok eg hammaren og skjeinte han oppover lyngen så langt eg klarte. Itte 14 dagar så begynte matlyst og arbeidslyst og melda sin ankomst igjen.

Då var det kjekt og sjå at løksåingå hausten før hadde begynt med spiring. Ein søndag i april, med frostnetter og varme dagar, hadde eg meg ein tur ovan i huset for å nyta utsikten. Eg satt i lyngen og av adle ting i verden så såg eg, rett foran beinå mine, hammaren.

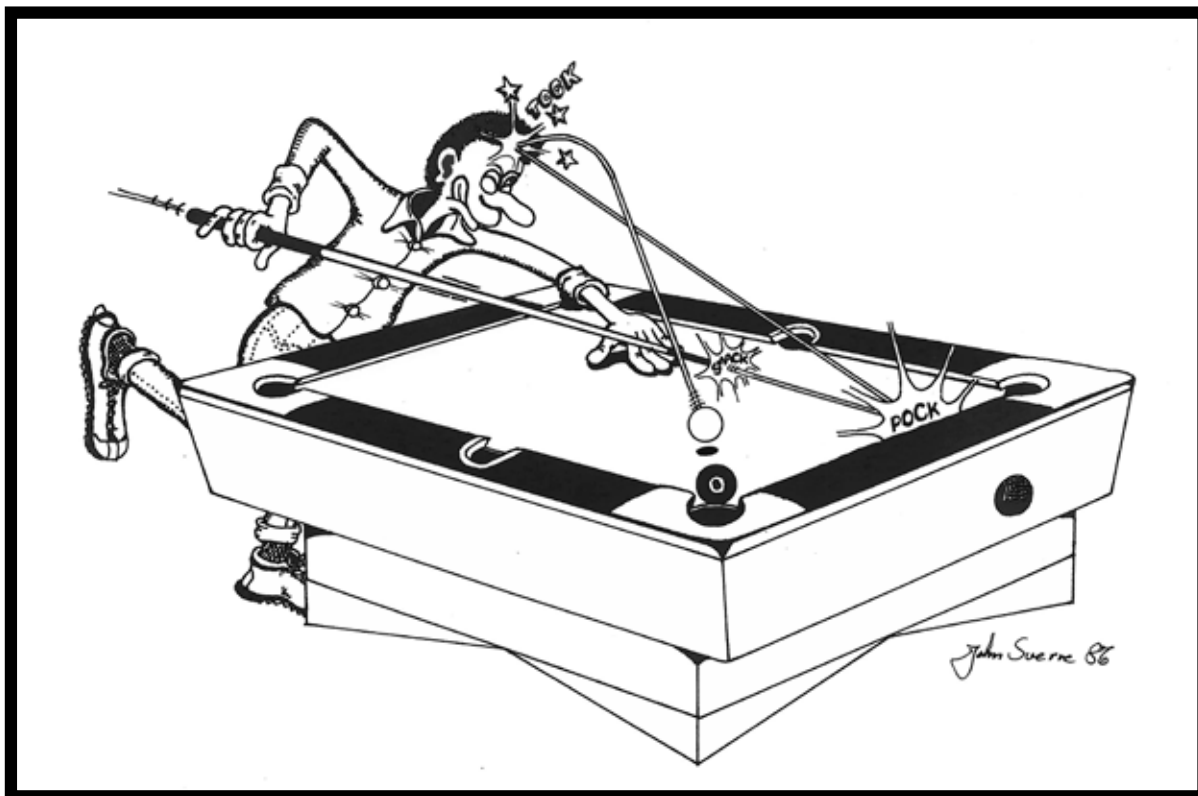
Selvfølgelig tok eg hammaren med meg. Når eg kom ner igjen svinsa eg rundt huset. Der kjeme naboen bort (eks-nabo) og lure fælt på ka eg jere med hammaren i håndå, i dag på ein søndag. «E dokke blitt venner igjen kanskje?», var spørsmålet.

Eg likte ikkje tonen hans, så eg drylte t med; «Nei farr, eg går rondt og slår ner adle løkane som vise seg, for eg syntes d e for tidligt». Han blei litt øvejidde då.

Då ska adle i bygdå ha ein kjempemars og la lyset bestemta døgnrytmen.

Hilsen Han Norante.

Biljard! av John Sverre Johnsen

Det var en gang to damer som satt og ventet på bussen.
"Huff," sa den ene. "Nå har beina mine sovnet, og det har baken min også."
"Ja," sa den andre. "Jeg hørte at den snorket."

Liker du å tegne?

Vi blir veldig glad om noen vil sende tegninger til oss.

Vi tar også i mot gode vitser og gåter.

Vi trykker det som vi får plass til på siden med navn til avsender.

Send via brev eller på epost til
Vettu Ka co/Iren Mæland
Leirangergata 23C
5522 Haugesund
iren.maeland@gmail.com

Takk for flott tegning, Andrea!
;))

